

Land i denne Henseende slaaes sammen. At Ministeriet ikke har foreslaaet dette, er af den Grund, at man har troet, at det var unød- vendigt at optage en udtryffeligt Bestemmelse derom; jeg troer, at det er bedst at overlade dette til Overenskomstens Vel.

Lehmann: Det kan naturligviis ikke være mig Andet end overordentlig kjær, at eventuelle Forslag til en Forandring ikke ville møde Modstand fra Regeringens Side. Jeg kan nemlig ikke for mit Vedkommende finde nogen Beroligelse ved en Henvisning til Ud- kastets § 4. Jeg troer, at dette paa ingen Maade kan betragtes som et kommunalt An- liggende, at det paa ingen Maade bør komme an paa, om de Vedkommende blive enige — de Vedkommende det vil sige Amtsrådene, fra hvis Side ingen Modstand vil møde, og Com- munalbestyrelserne. Naar der intet Fællesskab er organiseret imellem dem, naar de ikke danne nogen særegen Commune med sælles Finanser, saa kan det vel være, at de, naar der f. Ex. er Tale om at oprette et Sygehuus, kunne blive enige om at slaae deres Kræfter sammen for at naae deres Niemed; men dette Anlig- gende, hvorom her er Tale, har ikke noget Communalt ved sig, og en Overenskomst vil ikke let komme istand, thi der er ikke Spørgs- maal om, hvorvidt det i og for sig er ønske- ligt, men hvorvidt de rette Grundsætninger for et frit Statsfamsunds Ordning, som ere de, i Kraft af hvilke det Hele fordres, finde An- erkjendelse hos disse Mænd. Men derpaa bør det ikke komme an. Det er nemlig vist, at der i Kjøbstæderne eksisterer Fordomme med Hensyn til en saadan Sammensætning, som er mig magtpaaliggende af Hensyn til mit Fædrelands Vel, og de have netop mindst Berettigelse i Alt, hvad der angaaer Netspleien. Jeg skal endnu bemærke, at naar der i hver Kjøbstad oprettes to Forligelseskommisstoner — thi det vil naturligviis blive Følgen, naar der skal være een for Kjøbstaden og een for Landdistric- tet, da det vil være bedst at mødes i Kjøbstaden, som jo netop derfor er bleven Kjøb- stad, hvortil alle Veie føre lige beqvemt, og hvis Veie ere bedst istandsatte — og naar disse to Forligelseskommisstoner skulle anbefale

sig ved, at Sagerne ellers blive for mange, saa maa man erindre, at der hverken i den eller nogen anden Henseende er no- get Overmaal af Kræfter, saa at Tingenes ønskelige Gang vil komme til at lide derunder, thi det er lettere for vedkommende Districter at finde to Mænd, der ere Sagen vorne og have Villie til at drive den — og herpaa er det jo især, at det kommer an — end at finde fire. Forretningernes Mængde kan langtsaa afgive nogen Modgrund, da Oppebørslen af Sportler vil stige i samme Grad som Forretningerne. Den Tidspilbe, der for Landboerne bestaaer i, at de maae drage hjemmefra, er Hovedsagen for dem, men, om de maae blive lidt længere eller kortere, er uvæsentligt, især da den for- søgede Tidspilbe faaer en Modvægt ved de søgede Gebyrer, hvilket vel ikke skal være nogen ligesrem Betaling, men dog vil bidrage til at udsone de Paagjældende med, at de have mere Byrde og Meilighed. Jeg troer i det Hele — og det er en Bemærkning, jeg gjør med Hensyn til, at Sogneforstanderskaberne atter skulle inddrages i denne Sag, — at man skal anvende en god Defonomie, og, hvad man især skal være oekonomisk med og ikke letfindigt rutte med, er Folkets Almeenaand, dets Iver og Billighed til at gjøre Arbeide i Statens Tje- neste. Det er en stor Capital, det er maaskee Statens største Stat, og de handle ikke i Fri- hedens og Almeenaandens Interesse, som let- findigt rutte og ødsle dermed.

Drejer: Ja, jeg veed ikke, om den sidste arede Taler ved sine Slutningsyttringer har stiget til, at jeg skulde høre til dem, som ere saa forstrækkelig ødsle og rutte med Almeen- aanden og Almeenkræfterne; jeg troer i alt Fald ikke, at jeg, med hvad jeg har ytret deels i denne Sag, deels i en Sag, hvor et lignende Spørgsmaal blev berørt forleden Dag, har gjort mig skyldig i Noget, hvoraf der kunde sluttes, at jeg var tilbøielig til en sliq Rutten. Jeg mener wvertimod, at jeg ingen Tilbøielig- hed har i saa Henseende; jeg troer netop, at Sognebestyrelsernes Deelagtiggjørelse i alle An- liggender, som ligge dem nær og have særdeles Interesse for Beboerne, er et Middel til at udvikle deres Almeenaand og skabe Jue